

Ömrün İki Ucu

– hatice-kilinc · 05 Mayıs 2026

Biri gelen biri giden, iki yolcuyuz
ömrün iki ucunda.

Bütün bölümlerini bildiğim bir oyuna yeni başlayan, şu yumurcağa desem anlar mıydı ki...
"Dün" diye anarken, koca bir "yâ" ile
iç çektiren dünyanın ne kadar geçici olduğunu...

Öyle yürümek için acele etme diyerek,

zaten ömrün yarısından fazlasında hep koşacağını
ama yine de
her şeye yetişmesinin mümkün olmayacağını da söylesem dinler miydi beni?

Öncelikleri ve önemlileri bir sıraya dizmenin hayati değer taşıdığını,
yaptıklarından çok, yapamadıklarına pişman olacağını,
herkese koşarken bir gün kendine muhakkak geç kalmışlık yaşayacağını da hatırlatsam yine de büyümek
ister miydi?

Merakla etrafa bakan o içi ışık dolu gözlerinin, bir gün fersiz kalacağını;

yaş alırken etrafında çarpınan sevdiklerinin, yaşlandığında gözlerine boş boş bakacaklarını da eklesem
üzer miydin ki?

Peki ya insan, her şeyi önceden bilseydi yine aynı hevesle yaşamak ister miydi?

İnsan işte her şeyi bilse de
yine de yaşayarak öğrenmeyi yeğleyen ve bir musibeti bin nasihatle tecrübe eden ve yine de defalarca
deneyen varlık

Ve

acziyet makamının piri insan.

Gelirken kucakta taşınıp
giderken omuzlarda yükselen,
birinde iki kola muhtaçken
öbüründe dört kola götürülen

Velhasıl...

İnsan, ömrün iki ucunda da aynı hakikatin misafiri...

Ve şunu anlıyor sonunda

başlangıçla son sandığı şey

aynı kapının iki eşiğiymiş meğer.

Birinde hayata tutunmayı öğrenir,

öbüründe bırakmayı.

Aradaki bütün telaş ise

bize emanet edilen kısa bir yolculuktan ibaret.

Bize düşense,

o eşikten geçene dek

emaneti hakkıyla yüklenmek.

Vesselam